

Dvojice vsí na jižním okraji středních Brd, Nepomuk a Zalány, měla přezdívku „V Němcích“. Dlouho totiž nesla pečeť šumavských kolonistů německé národnosti, kteří přišli osídlit tuto končinu v roce 1727. Roubené stavení s věžičkou je prvotní, dávno již neexistující škola v Nepomuku. V té se vyučovalo německy až do roku 1870

které si tu tehdy pořídili, byly sruby alpského rázu s nížce skloněnými střechami, zatěžkanými kameny. I když už tato stavitelská rarita zmizela, dlouho u potomků těchto Šumavanů přetrvávala virtuózní dovednost při práci s dřevem.

Právě odtud putovaly do světa v početných exemplářích osobitě stylizované řezby Svatohorské Madony.

18. století v Čechách, to je doba vrcholící protireformace plná náboženské horlivosti, upřímné i vynucované a především okázale projevované. I stezky v nitru Brd křížovala početná procesí směřující na poutní místa. Jistěže především na příbramskou Svatou Horu, ale i za mnohými dalšími, dnes už mnohdy zapomenutými církevními centry. Tak si můžeme vybavit i obrázek, jak Rožmitálští pod vlajícími korouhvemi a za zpěvu nábožných písní vyrážejí ze svého města směrem na Zalány, načež se noří do stínu lesa a namáhavě stoupají strmou cestou do sedla mezi Plešcem a Malým Tokem, tam kde stojí strážný srub Floriánova bouda. A jak pak jdou lesy dál a dál k severu, přelézají výšinu Koš, kde stojí bouda Emanuelova, západním bokem

Děti v Nepomuku někdy v letech první světové války. Dívky jsou fotografovány ještě v zimě, ale chlapci už v předjaří. Tři odvážnější už dokonce odhodili bácy a na první pinkání kuliček na nepomucké návsi přišli na boso. (Bácy – tak se nazývá obuv s dřevěným spodkem a koženým svrškem, která u nás během 19. století nahradila dřeváky.) Snímky pocházejí z fotoaparátu Václava Matouška, rožmitálského učitele, který v jistém údobí též v Nepomuku vyučoval